

เทศน์เช้า วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺสฺโตะ

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ วันนี้วันพระ วันนี้วันพระด้วย วันครบกำหนดในหลวงสิ้นพระชนม์ ๑ ปีด้วย ในหลวงสิ้นพระชนม์ เห็นไหม เวลาคนเขาถามทุกวัน ถามว่าทำบุญทิ้งแหว ทำบุญทิ้งแหวทำอะไร

ทำบุญทิ้งแหว ทำบุญทิ้งแหวกี่ในหลวงทำให้เป็นตัวอย่างนี้ไง ทำบุญทิ้งแหว ทำบุญแล้วไม่หวังผลตอบแทน ไม่หวังสิ่งใดๆ ทำบุญทิ้งแหวแล้วมันจะได้บุญมหาศาล บุญที่สะอาดบริสุทธิ์ บุญ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ไง

แต่ส่วนใหญ่เราทำบุญๆ กัน เราทำบุญแล้ว “ทำบุญแล้วไม่ได้บุญ ทำบุญแล้วไม่มีใครนับหน้าถือตา ทำบุญแล้วไม่มีใครยกย่องสรรเสริญ” ใอันนั้นมันบุญอะไรนะ มันแลกเปลี่ยน มันธุรกิจ การทำธุรกิจ อาจจะมียี่ชื่อเสียง อยากให้คนยอมรับนับถือ นั้นนะ ใอันนั้นมันหวังผลนะ แล้วหวังผลเราก็อหุจ “โอ๊ยโฮ! ทำดีแล้วไม่ได้ดี ทำดีแล้วไม่ได้ดี”

ดูในหลวงทำดีสิ นี้ไง ทำบุญทิ้งแหว ทำบุญทิ้งแหว ในพระไตรปิฎกสอนไว้ ในพระไตรปิฎกนะ เวลาเขาทำบุญกุศลกันนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้ว่าทำบุญกุศลให้ทำเหมือนทิ้งแหว

พอทำทิ้งแหวขึ้นมา มันก็มีคนถามมาไง ทำทิ้งแหวแสดงว่าเราเป็นคนโง่โง่โง่โง่โง่ เราเป็นคนโง่โง่ เวลาไปตามถนนหนทางโง่โง่ โง่โง่เขาไปจับเด็กมาแล้วทำให้เป็นพิการนะ แล้วเราไปทำบุญกุศลกับเขาอย่างนั้น เราถือว่าเราไปส่งเสริมการค้ามนุษย์ นั้นนะถามมาอย่างนั้นนะ

นี้ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนถึงกิเลสตัณหาความทะยานอยากของคนทำสิ่งใดแล้วหวังผลตอบแทน หวังให้คนนับหน้าถือตา หวังให้คนยกย่องสรรเสริญใจ อันนั้นก็กิเลสอันหนึ่ง แต่ถ้าทำบุญกุศล ทำบุญด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ของเราเนาะ ทำด้วยหัวใจที่เป็นธรรมๆ ใ

แต่ถ้าคนมันชั่ว คนมันชั่ว มันทุจริต มันไปหลอกลวงคนเขามา แล้วมาทำให้เป็นคนพิการ แล้วมาขอความเมตตา อันนั้นเราไปส่งเสริมเขาได้อย่างไร อันนั้นเขาเรียกทำบุญหรือ ใอันนั้น เพราะความโง่เขลาเบาปัญญาของคนใจ แต่สังคมเป็นแบบนั้น เวลาสังคมเป็นแบบนั้น เขาก็ทำให้แบบเนียน ทำให้เราจับต้องไม่ได้ ทำให้เรารับรู้ไม่ได้ว่าคนคนนี้เป็นคนที่น่าสงสาร คนคนนี้น่าสมเพช แต่เขาทำตัวของเขาให้น่าสมเพชแบบนั้น แล้วเราก็ไปทุ่มเทาให้เขาใจ แล้วก็บอกว่าพวกนั้นโดนหลอกๆ ใจ ใอันนี้มันคนที่ไม่มีปัญญา

ทำบุญทิ้งเหวเขาต้องมีปัญญานะ ทำบุญทิ้งเหวด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ ทำแล้ว แล้วกัน แล้วไม่ไปสนใจสิ่งใดทั้งสิ้น ทำสิ่งนั้นเพื่อประโยชน์กับเรา ถ้าประโยชน์กับเรา ถ้ามันเป็นความผิดพลาดไป ที่เราทำผิดพลาดไปแล้วนั้นก็หนหนึ่งใช่ไหม คราวต่อไปจะไม่มีครั้งที่สอง ครั้งที่สอง เราพยายามจะหลบหลีกของเราเพราะเรามีปัญญา เรามีปัญญา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน วันนี้วันพระๆ พระเป็นผู้ที่ประเสริฐ ประเสริฐที่ไหน ประเสริฐในหัวใจ คนเหมือนกัน คนเดินมานี้คนเหมือนกันทั้งนั้นนะ แต่หัวใจผู้ยิ่งใหญ่ หัวใจที่ประเสริฐ หัวใจเขามีคุณธรรมในหัวใจของเขา เราเดินมาด้วยกัน เห็นไหม คุณติ เวลาครูบาอาจารย์ท่านสอนนะ อยู่กับครูบาอาจารย์ของเรา ท่านเป็นพระอรหันต์ๆ ไม่เคยเห็นหัวพระอรหันต์เลย วิ่งเดินไปหาพระอรหันต์ไอ้ที่รูปเคารพกันนุ่น ไอ้เดินอยู่กับพระอรหันต์ พระอรหันต์อยู่ในวัดไม่รู้จักใจ

นี่ใจ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน พระอรหันต์คือพ่อแม่ของเรา พ่อแม่ในบ้านของเรา หลวงตาท่านสอนไว้นะ พ่อแม่ของเราท่านจะผิดพลาดบ้าง เราก็ไม่ควรจับผิดตรงนั้น เพราะว่าสิ่งที่มีคุณค่าคือท่านให้ชีวิตเรามา คนปุถุชนทั้งนั้นมันก็มีความผิดพลาดเป็นเรื่องธรรมดา มันก็มีอารมณ์ความรู้สึกเป็นเรื่องธรรมดา แล้วธรรมดาขึ้นมา ถ้าเรามีจิตใจ ผู้ที่มีปัญญา สิ่งนั้นแม่ของเราๆ พ่อของเรา เราทำอะไรผิดพลาด เราก็คุยกัน ไม่ต้องไปใส่อารมณ์ ไม่ต้องไปทำให้มันทุกข์มันยากอย่างนั้น สิ่งนั้นมันเป็นเรื่อง พระอรหันต์ของเราๆ ใจ ให้ชีวิตนี้มีคุณค่า ชีวิตมีค่าราคาขึ้นมา ใจ จะผิดพลาดอย่างไรๆ มันเรื่องธรรมดา คนอยู่ด้วยกัน ลินกับฟันๆ นี้พูดถึงว่าพระอรหันต์ของเราแล้ว แล้วเราจับต้องสิ่งใดไม่ได้เลยหรือ พระอรหันต์ของเราต้องดึงามไปหมดใช่ไหม แล้วคนมันมีอารมณ์ มันจะดึงามตลอดได้ไหม เวลามีผลกระทบอันนั้นใจ ถ้าเรามีสติมีปัญญา เราคัดแยกของเราอย่างนี้ ถ้าเราแยกแยะของเราอย่างนี้ เรามีสติปัญญา

วันนี้วันพระ ถ้าจิตใจที่มันประเสริฐนะ มันประเสริฐเข้ามาที่หัวใจนี้ เวลาประเสริฐขึ้นมา ทำบุญที่ไม่ปรารถนาสิ่งใด เวลาคำสอนของท่าน ปิดทองหลังพระๆ เวลาครูบาอาจารย์ของเราปิดทองกันพระนูนนะ

ปิดทองหลังพระๆ ไม่ต้องปรารถนาสิ่งใดเลย แล้วคุณติ คุณผลตอบสนอง เวลาท่านสิ้นพระชนม์ไป ใครพูดถึงไม่ได้ พูดถึงเป็นต้องน้ำตาไหล พูดถึงเป็นต้องน้ำตาไหล มันสะเทือนใจ เห็นไหม มันเข้าสู่หัวใจของคนนะ ความจริงๆ ความจริงที่เป็นความจริงแท้ๆ มันเข้าถึงหัวใจ มันเข้าถึงความรู้สึกของเราได้ไง แล้วถ้าเราทำอย่างนั้น เราก็ปรารถนาของเรา ทำคุณงามความดีของเราๆ ถ้าทำคุณงามความดีของเรา ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ทำความดีนี้ความดีทางโลก แล้วความดีทางธรรมๆ คุณติ เวลาพระที่บวชมาแล้ว เวลานั่งสมาธิภาวนา ทำดีเพื่อใคร แล้วทำดีเพื่อใคร เวลาทำภารกิจเสร็จแล้วนะ ผู้มีสมาธิเข้าสมาธิ ผู้มีปัญญาที่เดินปัญญาของตน ทางโลกเขาบอกว่าพระเห็นแก่ตัวๆ

แล้วถ้าพระไม่เห็นแก่ตัว พระไม่ทำเพื่อตัวเองก่อน แล้วพระจะเอาสิ่งใดไปสอนคนอื่นละ เวลาทำบุญต่อกันไป เราก็ขอให้พระเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ให้มีคุณธรรมในหัวใจขึ้นมา พอคุณธรรมในหัวใจนั้นเพื่อมาสอนเราบ้างไง ถ้ามีคุณธรรมในหัวใจอันนั้น มันก็อยู่ในศีลในธรรม ถ้าในศีลในธรรมความเป็นจริงอันนั้นไง ความเป็นจริงๆ นะ ธรรมนี้ได้แต่ใครมา เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาออกพรรษาแล้วไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะถามปัญหาเลย ปฏิบัติมาอย่างไร จัดข้ออย่างไร เหมือนกับพระกรรมฐานเราที่ไปหาครูบาอาจารย์ เวลาออกไปเที่ยวกลับมาท่านจะถามเลย ไปได้อะไรมา ได้คุณธรรมมาหรือได้ยาเสพติดมา

ยาเสพติดก็ไปเที่ยวเล่นไป ไปเที่ยวเล่น ไปเที่ยวเพ็ดเพลินกลับมา ที่นั่นคืออย่างนั้น ที่นั่นคืออย่างนั้น แต่หัวใจมันไม่ดี ถ้าหัวใจมันดีนะ ที่นั่นเขาจะดีหรือเขาจะไม่ดีอย่างไร นั่นมันก็เป็นชุมชนของเขา นั่นเป็นอำนาจวาสนาของเขา เราวิเวกไปต่างหาก เราไปพึ่งพาอาศัยเขา ถ้าพึ่งพาอาศัยสิ่งที่ดีงามขึ้นมา มันก็พึ่งหัวใจของเรา คุณติ เวลาหลวงตาท่านพูดถึงชาวหนองผือๆ ไม่มีตลาดนะ มันอยู่ในบ้านป่าบ้านดอยนะ ต้องทำมาหากินด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนนะ พระ ๔๐-๕๐ องค์ เขาดูแลกันอย่างไร เขาดูแลรักษาได้ ซึ่งน้ำใจของเขาๆ

เราเลือกเองนะ เราเลือกเองว่าเราจะไปหาใคร เราจะอยู่ที่ไหนนะ ที่นั่นมันจะดีหรือว่ามันจะต่ำต้อยอย่างไร เราเลือกของเราเองไง เราเลือกของเราเองด้วยอำนาจวาสนาบารมีของเรา แล้วหัวใจของเรา หัวใจของเราละ เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาก็เพื่อหัวใจของเรานี่ไง ถ้าหัวใจของเรา ถ้ามันได้คุณธรรมสิ่งนี้มา เวลาหลวงปู่มัน เวลาหลวงปู่ขาว ท่านไปสำเร็จที่ไหนนะ ท่านจะต้องออกจากที่นั่นไป สถานที่ๆ มันมีบุญมีคุณ แม้แต่สถานที่ยังมีบุญมีคุณ แต่ถ้าสิ่งที่เป็นปัจจัย ๔ มันยังมีบุญมีคุณมากขึ้นไปอีก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ท่านบอกเลย ท่านที่มีคุณค่ามีอยู่ ๒ คราว คราวหนึ่งนางสุชาดามาแก่นของเข่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ฉันอาหารมือนั้น แล้วพิจารณาคินนนั้นท่านถึงซึ่งกิเลสนิพพาน คือสิ้นกิเลสไปในคินนนั้น กับอีกคราวหนึ่งฉันอาหารของนายจุนทะ ฉันอาหารของนายจุนทะเสร็จแล้ววันนั้นท่านถึงกับดับขันธนิพพาน คือท่านต้องสิ้นชีวิตของท่านไปดับขันธนิพพาน

บุญกุศลในพระพุทธศาสนานี้ที่มีผลเลิศๆ มีอยู่ ๒ คราว คราวหนึ่งฉันอาหารของนางสุชาดาแล้วถึงซึ่งกิเลสนิพพาน กิเลสขาดไปจากใจ อีกคราวหนึ่งของนายจุนทะๆ ถึงขันธนิพพานคือสิ้นชีวิตนี้ไป นี้มีบุญอยู่ ๒ คราว บุญที่ยิ่งใหญ่ในพระพุทธศาสนา นี่ไง แล้วพระที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาวิเวกไปๆ กิ่วเวกไปเพื่อเหตุนี้ไง เพื่อได้ฉันอาหารของเขา ฉันอาหารของเขาแล้วได้มีสติปัญญาหรือไม่ มีสติปัญญาใคร่ครวญในหัวใจของตนหรือไม่ ในหัวใจของตนมันมีสิ่งใดครอบงำในหัวใจของตน นี่ไง สิ่งนี้มันเป็นประโยชน์ นิธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง ถ้าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

คุณสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระโพธิสัตว์ๆ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ทำคุณงามความดีทั้งนั้นๆ นี่ก็เหมือนกัน ในหลวงของเราเป็นพระโพธิสัตว์ๆ ท่านทำคุณงามความดีของท่านโดยไม่ปรารถนาสิ่งใดเลย ท่านไม่ปรารถนาสิ่งใดเลยเพราะอะไร เพราะท่านทำของท่านมาทุกภพทุกชาติไง ท่านไม่ได้ทำแต่ชาตินี้ ท่านทำมาเป็นเรื่องปกติเรื่องธรรมดาของท่าน แล้วท่านทำให้มากขึ้นกว่านั้นไง ไ้อ้ของเราทำสิ่งใดแล้วหวังผลตอบแทนๆ มันก็เลยไม่มีสิ่งใดตอบแทนไง ถ้าเราไม่หวังผลตอบแทน มันมีบุญที่ยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ที่ไหน บุญเป็นตัวอย่างไร เวลาบาปอกุศล บาป เวลามันทุกข์มันยาก มันบีบคั้นในหัวใจ นี่บาป มันเกิดความเครียด มันเกิดความทุกข์ใจๆ เวลาบาปนี้ไม่ต้องบอกเลย รู้จักมันหมดเลย เวลาบุญไม่รู้จัก

ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนะ เหมือนน้ำฝนใสสะอาด จิตสนิทเย็นดี แต่เราไม่รู้จัก เราชอบแต่ไอ้พวกสุรายาเมา ไอ้ที่รตจ้ดๆ นั้นนะ ไอ้ที่มันกินแล้วมันชุ่มช่านะ นั้นไปชอบอย่างนั้นไง รูป รส กลิ่น เสียงเป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร สิ่งในโลกนี้มันทำให้คนลุ่มหลง หลงไหลไปกับมันไง

เราเกิดมา เห็นไหม เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนถึงศีลนะ ศีล ๕ ศีล ๘ พวกนี้พวกจืดชืด พวกนี้พวกที่ไม่มีรสชาติ ไอ้ของเรา ไอ้โฮ! มันชอบรสชาติอย่างนั้นนะ นี่ไง มันทำให้ลุ่มหลง พอลุ่มหลงขึ้นมา เวลาเราเอาจริงเอาจังขึ้นมา นี่ระดับของท่านบุญกุศลของเรา

เรามีอำนาจวาสนามากนะ เกิดมาได้พบได้เห็น บุรุษผู้หนึ่งเกิดมา บุรุษผู้หนึ่งทำคุณงามความดี บุรุษผู้หนึ่งได้จากไป โลกธาตุนี้ไหวหวนคคะ โลกนี้สั้นสะเทือนนะ แล้วมันมีไอ้พวกเปรตผีพยายามจะเจาะจะทำลาย มันทำลายไปไม่ได้หรอก มันทำลายอย่างไรมันจะทำลายตัวมันเองไง ตัวมันเองเพราะอะไร เพราะว่ากลืนมนุษย์ กลืนของความรู้สึกรักของคนนะ ความดีอันนั้นมันเข้าไปสิงอยู่ในหัวใจ มันเข้าไปสะเทือนใจของประชากรโลก เขารับรู้

บุคคลผู้ยิ่งใหญ่ ไม่ต้องทำสิ่งใดเลย ไม่ได้รุกราน ไม่ได้เบียดเบียนใครทั้งสิ้น ไม่ต้องโฆษณาชวนเชื่อใดๆ ทั้งสิ้น โลกเขายอมรับโดยคุณงามความดีอันนั้น คุณงามความดีอันนั้น โลกเขายกย่องสรรเสริญ ไอ้คนอยากได้ไม่ได้ ไอ้คนพยายามสร้างภาพจะให้เขานับหน้าถือตาพยายามจะตีเสมอ เขาทำอะไรก็จะทำตามเขา ไม่มีใครเอาหรือ ไม่มีใครสนใจหรือ แล้วจะมาเจาะจะทำลาย มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้

ธรรมชาติของมนุษย์เนะ มันชนะในตัวเองอยู่แล้ว พอชนะในตัวเอง แต่พวกเรานั้นต่ำต้อยไง พวกเรานั้นต่ำต้อย จิตใจเรานั้นไม่มั่นคงไง เราทำคุณงามความดีของเราไม่ได้ เรายืนอยู่บนความถูกต้องชอบธรรมไม่ได้ ความถูกต้องชอบธรรม อะไรที่มันถูกต้องชอบธรรม เรามีความกล้าหาญ มีความองอาจที่เราจะยืนหยัดอยู่กับความถูกต้องชอบธรรม ถ้ายืนอยู่กับความถูกต้อง นั้นนะผู้ที่มิบาร์มิ ถ้าบาร์มิ จิตใจที่มันได้สร้างสมมา ได้มีการกระทำมา มันถึงจะยืนอยู่ในกระแสลมการเมืองที่มันพักรุนแรง เขายืนของเขาได้เพราะอะไร เพราะเขามีจิตใจที่เข้มแข็ง จิตใจที่เข้มแข็งมันมาจากไหน

จิตนิสัยของคน จิตนิสัยของคน การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ คูตี พระอรหันต์ต้องสร้าง มาแสนกัป เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย คูหัวใจ ของคนสี่ หัวใจคนที่ห้วนไหว หัวใจคนที่ไม่มีหลักมีเกณฑ์ กับหัวใจคนที่มั่นคง มั่นคงเพราะอะไร มั่นคงเพราะมันมีจุดยืนของมันไง แล้วจุดยืนนี้มันมาจากไหน จิตใจนี้มาจากไหน คูตี เวลาเกิดมา สัต ๕ คนเราเกิดมาเป็นมนุษย์สูงต่ำดำขาวไม่เท่ากัน นั่นนะรูปสมบัติ แล้วคุณสมบัติละ ทิพย์สมบัติละ สมบัติในหัวใจนั่นนะ นี่มันมาจากไหนละ มันมาจากการกระทำทั้งนั้นนะ มัน ต้องมีการกระทำมา พระพุทธศาสนาไม่ได้สอนว่าให้หิบบนเอา ให้อ่อนวอนเอา พระ พระพุทธศาสนาสอนให้มีการกระทำทั้งนั้น กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมดี จำแนกสัตว์ให้เกิดที่ดีขึ้น แล้วทำคุณงามความดี กรรมดีนั้นนะ บุญกุศล ทำความดีนั้นมันเข้าไป อยู่ในหัวใจนั่นเพราะมันเจตนาอันนั้น ถ้าเจตนาอันนั้นมันทำสิ่งนั้นมา นี่กรรม การกระทำอันนั้น ที่ว่ามันมั่นคงขึ้นมา แล้วมีสิ่งใดมันจะย้อนกลับมา คนที่มีอำนาจวาสนาเขาจะหาคุณงามความดีที่ ละเอียดลึกซึ้ง เขาจะหาคุณงามความดีที่เป็นความจริงใจ

คุณงามความดีที่เราทำมันเป็นสมมุติ สมมุติคือการกระทำเป็นพิธีกรรม พิธีกรรมทำขึ้นมา พิธีกรรมที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางมรดกธรรมเอาไว้ไง ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาไง นี่ฝากศาสนาไว้กับบริษัท ๔ บริษัท ๔ ชาวพุทธเป็นเจ้าของศาสนา นั่นเป็น พิณัยกรรมๆ ใจ แล้วถ้าใครทำได้มากน้อยขนาดไหนมันจะได้คุณสมบัติออกมาจากพิณัยกรรม นั้นใจ พิณัยกรรมนั้นสอนให้หาทิพย์สมบัติ ให้หาสิ่งจะความจริงใจ

เราขึ้นมาที่นี่ พระพุทธศาสนาสอนเรื่องอะไร อ่อนวอนให้เขาให้มาใช่ไหม

ทำดีดีกว่าขอพร เราทำคุณงามความดีของเรา ทำที่ไหนก็ได้ แล้วทำมันเป็นความดีขึ้นมา ความดีมันเกิดจากหัวใจอันนี้ ถ้าเกิดจากหัวใจอันนี้ สิ่งที่เราทำมันเป็นการกระทำ คูตี เวลาหลวง ตาท่านทำโครงการช่วยชาติ ทำโครงการช่วยชาตินั่นนะ เราเสียสละไป คุณงามความดีเราทั้งนั้น เพราะอะไร เพราะเขาบอกมันทำคุณงามความดีต้องสร้างโบสถ์สร้างวิหาร โบสถ์วิหารมันตั้งอยู่ บนอะไร มันตั้งอยู่บนแผ่นดิน แล้วแผ่นดินของชาติเรากอบกู้มันมา แล้วมันจะไม่มีบุญกุศล ตรงไหน แล้วมันมีบุญกุศลมีบุญกุศลมหาศาล มีบุญกุศลแบบว่าเป็นสาธารณะใจ เพราะแผ่นดิน ของชาติ คำว่า “ชาติ” ทุกคนมีสิทธิ ทุกคนมีสิทธิ์ทั้งนั้นใจ แล้วการมีสิทธิ์นั้นมันมีสิทธิ์เพื่อเราใจ แล้วเรามีการกระทำอันนั้นเพื่อประโยชน์อันนั้น แล้วเราทำประโยชน์อย่างนี้ให้กับสาธารณะมัน

จะได้บุญกุศลใหม่ เวลาบุญกุศล บุญกุศลที่มันเป็นบุญกุศลที่มันเข้ามาในหัวใจ บุญมันเป็นอย่างไร ตัวบุญมันเป็นอย่างไร นี่พูดถึงบุญนะ

แล้วเวลาคณมาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาทีบอกว่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธพจน์ฯ

พุทธพจน์คือคำสั่งสอน คำสั่งสอนมันเป็นชื่อ คำสั่งสอน พ่อแม่สอนทำดีๆ แล้วทำหรือเปล่า เวลาทำคุณงามความดีศีล สมาธิ ปัญญาขึ้นมามันเกิดมาจากไหน มันต้องเกิดขึ้นมาจากหัวใจสิ หัวใจที่มันพุ่งช่น หัวใจที่มันทุกข์มันยากขึ้นมา ถ้าเรามีสติปัญญา มีคำบริกรรมของเรา ถ้ามันสงบลงมา นี่ไง มันเป็นตัวสมาธิ ตัวสมาธิมันเกิดที่ไหน มันเกิดขึ้นในหัวใจของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ มันเป็นปัจจัยตัดัง เป็นสันทิฏฐิโก เวลามันเกิดภวานามยปัญญา ปัญญาในพระพุทธศาสนา เกิดโลกุตตรปัญญา ปัญญาที่พ้นจากโลก ปัญญาที่จะชำระล้างกิเลส มันดูความมหัศจรรย์ของศาสนาสิ นี่พูดถึงบารมีฯ นะ คนที่จะมีบารมี คนที่จะประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันต้องมีบารมี คำว่า “มีบารมี” มันมีจุดยืน ใจ มีจุดยืนเวลามันปฏิบัติขึ้นมามันไม่ให้ใครมาหลอกล่อ ใจ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนถึงกาลามสูตร ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อ แม้แต่อาจารย์ของตน ไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น ให้เชื่อในผลของการปฏิบัติ แต่ด้วยวุฒิภาวะที่อ่อนแอ จิตใจที่มันอ่อนแอ ไม่มีหลัก ไม่มีจุดยืนใจ เพราะพอมันผลเอว มันผลเอวมันละเมอ “อู้อู้อ! ธรรมะเป็นอย่างนี้เอง” นี้คนที่วุฒิภาวะมันอ่อนแอ

แต่ถ้าเวลาคนที่มิจฉิคุณธรรม ดูหลงตาสิ เวลาท่านประพฤติปฏิบัติที่หนองผือ นั่นนะ ที่บ้านผือฯ พอจิตสงบแล้ว มันสงบ มันคลายออก มันเสวยอารมณ์มันปล่อย “เอ๊ะ! อย่างนี้ไม่ใช่พระอรหันต์หรือ อย่างนี้ไม่ใช่พระอรหันต์หรือ” นี่ขนาดปฏิบัติมานานนั้นนะ ถ้า เอ๊ะ! ว่าอย่างนี้ไม่ใช่พระอรหันต์หรือ ไม่เอา เพราะเอ๊ะคือความเอะใจ ความเอะใจคือความลังเลสงสัย ถ้ามีความลังเลสงสัยอยู่ ปีคให้กิเลสไปเลย ไม่คิดว่าเป็นธรรม นั่นคนที่ปฏิบัติเขาปฏิบัติกันอย่างนี้ เขาไม่เชื่อ แม้แต่เกิดขึ้นมายังไม่เชื่อ ต้องทดสอบฯ เลย

แต่ไอ้ของเราเผอเรอ ปฏิบัติเผอเรอ เรอฯ ว่างฯ ว่างฯ ว่างฯ อะไรของมันนะ นี้จะบอกล่าววุฒิภาวะมันอ่อนด้อยมาก บารมีในหัวใจอ่อนแอมาก อ่อนแอจนไม่มีคุณงามความดีจะอยู่บนหัวใจอย่างนี้ได้เลย เหมือนกับแพที่มันแตกไปอยู่บนแม่น้ำไม่ได้ นี่ก็เหมือนกัน เราตรงตัวอยู่ไม่ได้ แต่

ถ้ามันอยู่ของมันได้ มันจะเข้มแข็งของมัน ถ้าจิตใจที่เข้มแข็ง จิตใจที่อำนาจวาสนาบาร์มี ไม่เชื่อ
ใดๆ ทั้งสิ้น กาลามสูตร ไม่เชื่อแม้แต่อาจารย์ของตน ไม่เชื่อทฤษฎี ไม่เชื่อใดๆ ทั้งสิ้น เชื่อความ
เป็นจริงในใจ

เวลาฟุ้งซ่าน ฟุ้งซ่านหนักหนา เวลาสงบ สงบระงับดีมาก แล้วถ้าเกิดปัญญาขึ้นมา ปัญญาที่
ไม่เคยเกิดขึ้นในโลกนี้ ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่ชำระล้างกิเลส เพราะกิเลสมันอยู่ในหัวใจของ
เรา กิเลสมันอยู่ในชอกหลืบในใจที่แอบคิด แอบทำลาย แอบทำให้ตัวเองเสียหาย แล้วปัญญามัน
เข้าไปชำระล้าง เข้าไปสำรวจ เข้าไปค้นคว้า มันเป็นปัญญาที่มหัศจรรย์ แล้วมันมหัศจรรย์มาจาก
ไหนล่ะ

นี่ถ้าคนมีคุณธรรม คนมีอำนาจวาสนาบาร์มี เขาจะหาคุณงามความดีของเขา ถ้าคุณงาม
ความดีของเขา ถ้าคุณงามความดีอย่างนั้นจะเข้าใจได้ว่าบุญมันคืออะไร บุญตัวมันกลมๆ หรือมัน
ตัวแบนๆ บุญตัวมันอ้วนๆ หรือตัวมันผอมๆ แล้วมันจะเห็นของมันนะ มันรู้ภพหรือชาติ มันถอน
ภพถอนชาติ นี่พระพุทธศาสนาใจ

เวลาเราทำบุญกุศล วันนี่วันสิ้นพระชนม์ครบ ๑ ปี บุคคลผู้ยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ในหัวใจของ
ท่าน ท่านไปแล้ว ดีหรือชั่วอยู่ที่พวกเรานี้แหละ เรายังเห็นกันอยู่ ท่านทำไว้ให้ทั้งชีวิตของท่าน
ต่อไปแล้วใครจะสืบทอด ใครจะทำคุณงามความดีเพื่อใจของตน เอวัง